

IDEAS REGARDING THE TEMPORARY PERFORMANCE OF PUBLIC OFFICE SUITABLE TO THE CATEGORY OF HIGH PUBLIC SERVANTS

Ion Cristinel RUJAN

Conf. univ. dr.

Universitatea „Constantin Brâncuși” din Târgu-Jiu

Abstract: *The high public servants form a superior category of the public office in Romania, being specialized in carrying on management and coordination activities at central and local public administration. A deficient application of the legal provisions that concern the status of the public servants and the involvement of politics in the appointment of high public servants can be seen although the public functions belonging to the category of high public servants are based on the principles of stability and career of public office. In this paper, we emphasise a series of aspects referring to the lacunas of the Law nr. 188/1999 concerning the Status of the public servants and the subsequent legislative measures as well as proposals of ferenda law that modifies the legislation of the field dealing with the stability of the high public office.*

Keywords: *high public servant, mobility, temporary performance, detachment, career.*

I. Introducere

Este foarte important pentru înțelegerea problematicii abordate să definim funcția publică, în general, și înalta funcție publică, în special. Analiza legislației specifice funcției publice ne oferă posibilitatea să constatăm că nu există o definiție distinctă a noțiunii de înaltă funcție publică și că, pe cale de consecință, legiuitorul a înțeles să circumscrie în noțiunea generală de funcție publică și înalta funcție publică. Astfel, art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că funcția publică reprezintă *ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome*. Această definiție legală a funcției publice clarifică oarecum distincția dintre funcția publică și demnitatea publică, consfințită de art. 16 alin. (3) din Constituția României. Spre deosebire de funcția publică, care este exercitată în scopul realizării prerogativelor de putere publică și prin care se asigură funcționarea administrației publice, demnitatea publică implică exercitarea unui mandat politic, ale cărui limite sunt stabilite legal ca urmare a materializării voinței politice. Deși noțiunea de

demnitate publică nu a fost definită legal, în literatura de specialitate¹ s-a conturat opinia potrivit căreia aceasta reprezintă *complexul de atribuții și responsabilități stabilite prin Constituție, legi și alte acte normative, pe care și le asumă o persoană fizică prin investirea sa ca urmare a rezultatului procesului electoral direct, prin alegere, sau indirect, prin numire, potrivit legii.*

Referitor la înalta funcție publică remarcăm faptul că acesta nu este definită legal, astfel încât ne mărginim la opinia că aceasta reprezintă doar categoria superioară a funcției publice, pe baza clasificării funcțiilor publice în raport de nivelul atribuțiilor prevăzută de art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și anume: funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, funcționari publici de conducere și funcționari publici de execuție.

Funcțiile publice din categoria înalților funcționari publici sunt stabilite de art. 12 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, acestea fiind: secretar general al Guvernului și secretar general adjunct al Guvernului, secretar general din ministere și alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, prefect, secretar general adjunct din ministere și alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, subprefect și inspector guvernamental. Diferențele dintre funcțiile publice circumscrise categoriei înalților funcționari publici sunt date fie de nivelul administrației publice la care se exercită, fie în raport cu entitatea care le stabilește. Astfel, art. 3 din H.G. nr. 341/2007, cu modificările și completările ulterioare, prevede că *funcțiile publice din categoria înalților funcționari publici se stabilesc ca funcții publice de stat și funcții publice teritoriale, precum și că funcțiile publice de secretar general al Guvernului, secretar general adjunct al Guvernului și inspector guvernamental se stabilesc în cadrul Secretariatului General al Guvernului, funcțiile publice de secretar general și, după caz, de secretar general adjunct se stabilesc în cadrul ministerelor, al altor organe de specialitate ale administrației publice centrale și în cadrul autorităților administrative autonome și funcțiile publice de prefect și subprefect se stabilesc în cadrul instituției prefectului.*

II. Necesitatea stabilității și profesionalizării în funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici

În principiu funcționarii publici din categoria înalților funcționari publici se bucură de stabilitate în funcție, în virtutea principiului de carieră în administrația publică. Stabilitatea înalților funcționari publici de carieră este dată în primul rând de faptul că accesul la astfel de funcții este asigurat prin concurs, în conformitate cu dispozițiile legale. Înalții funcționari publici, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare realizează managementul de nivel superior în administrația publică centrală și în autoritățile administrative autonome. Un argument pentru susținerea tezei stabilității în funcția publică din categoria înalților funcționari publici este și acela că, din chiar titulatura Hotărârii de Guvern nr. 341/2007, care reglementează normele specifice aplicabile categoriei înalților funcționari publici, dar și din conținutul acestui act normativ, se relevă conceptul de management al carierei. Potrivit art. 2 din Hotărârii de Guvern nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici cariera înalților funcționari publici cuprinde ansamblul situațiilor juridice și efectele produse, care intervin de la data intrării în categoria înalților funcționari publici până în

¹ I. Alexandru, *Tratat de administrație publică*, Editura Universul Juridic, București, 2008, p. 510.

momentul încetării raporturilor de serviciu, iar managementul carierei cuprinde ansamblul proceselor decizionale, al procedurilor administrative și al mecanismelor instituite prin prezenta hotărâre cu privire la cariera înalților funcționari publici.

În principiu, atribuțiile înalților funcționari publici sunt stabilite prin art. 16 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, care prevede că aceștia realizează managementul de nivel superior în administrația publică centrală și în autoritățile administrative autonome. Analizând acest text legal constatăm faptul că actele normative, care reglementează atribuțiile unor funcții din cadrul categoriei înalților funcționari publici, nu sunt armonizate cu dispozițiile Statutului funcționarilor publici, astfel încât competențele acestora nu se circumscriu prevederilor menționate în legea cadru, întrucât activitatea înalților funcționari publici nu se realizează numai la nivelul ministerelor sau al autorităților administrative autonome. Astfel, remarcăm că prefectul sau subprefectul, care este reprezentant al Guvernului pe plan local și înalt funcționar public, nu realizează, potrivit Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, un „management de nivel superior în administrația publică centrală” și nici în „autorități administrative autonome”, deoarece instituția prefectului este, în conformitate cu Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, o instituție publică cu personalitate juridică, organizată la nivel local. Potrivit legii, prefectul îndeplinește următoarele atribuții principale:

- asigură, la nivelul județului sau, după caz, al municipiului București, aplicarea și respectarea Constituției, a legilor, a ordonanțelor și a hotărârilor Guvernului, a celorlalte acte normative, precum și a ordinii publice;
- acționează pentru realizarea în județ, respectiv în municipiul București, a obiectivelor cuprinse în Programul de guvernare și dispune măsurile necesare pentru îndeplinirea lor, în conformitate cu competențele și atribuțiile ce îi revin, potrivit legii;
- acționează pentru menținerea climatului de pace socială și a unei comunicări permanente cu toate nivelurile instituționale și sociale, acordând o atenție constantă prevenirii tensiunilor sociale;
- colaborează cu autoritățile administrației publice locale pentru determinarea priorităților de dezvoltare teritorială;
- verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliului local sau ale primarului;
- asigură, împreună cu autoritățile și organele abilitate, ducerea la îndeplinire, în condițiile stabilite prin lege, a măsurilor de pregătire și intervenție pentru situații de urgență;
- dispune, în calitate de președinte al Comitetului județean pentru situații de urgență, măsurile care se impun pentru prevenirea și gestionarea acestora și folosește în acest sens sumele special prevăzute în bugetul propriu cu această destinație;
- utilizează, în calitate de șef al protecției civile, fondurile special alocate de la bugetul de stat și baza logistică de intervenție în situații de criză, în scopul desfășurării în bune condiții a acestei activități;
- dispune măsurile corespunzătoare pentru prevenirea infracțiunilor și apărarea drepturilor și a siguranței cetățenilor, prin organele legal abilitate;
- asigură realizarea planului de măsuri pentru integrare europeană;
- dispune măsuri de aplicare a politicilor naționale hotărâte de Guvern și a politicilor de integrare europeană;

- hotărăște, în condițiile legii, cooperarea sau asocierea cu instituții similare din țară și din străinătate, în vederea promovării intereselor comune;

- asigură folosirea, în condițiile legii, a limbii materne în raporturile dintre cetățenii aparținând minorităților naționale și serviciile publice deconcentrate în unitățile administrativ-teritoriale în care aceștia au o pondere de peste 20%.

Schimbarea succesivă a prefecților și subprefecților, implicarea politicului în numirea acestora, folosirea excepției de exercitare temporară, inexistența unor criterii clare de recrutare a funcționarilor publici de execuție sau de conducere, neutilizarea inspectorilor guvernamentali prin mobilitate, au condus la deprofesionalizarea categoriei înalților funcționari publici și la instabilitate instituțională.

Referitor la funcțiile publice de secretar general și secretar general adjunct de la nivelul ministerelor sau de la nivelul altor organe ale administrației publice centrale, care fac parte din categoria înalților funcționari publici, Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor prevede în art. 49 că secretarul general al ministerului este funcționar public de carieră, numit prin concurs sau examen, pe criterii de profesionalism și că acesta asigură stabilitatea funcționării ministerului, continuitatea conducerii și realizarea legăturilor funcționale între structurile ministerului. Principalele atribuții și responsabilități ale secretarului general sunt următoarele:

- coordonează buna funcționare a compartimentelor și activităților cu caracter funcțional din cadrul ministerului și asigură legătura operativă dintre ministru și conducătorii tuturor compartimentelor din minister și unitățile subordonate;

- colaborează cu compartimentele de specialitate din cadrul Secretariatului General al Guvernului, cu secretarii generali din celelalte ministere, precum și cu secretarii județelor și cu directorii generali de prefectură, în probleme de interes comun;

- primește și transmite spre avizare ministerelor proiectele de acte normative inițiate de minister și asigură avizarea actelor normative primite de la alți inițiatori;

- transmite Secretariatului General al Guvernului proiectele de acte normative inițiate de minister, pentru a fi discutate în ședința Guvernului;

- urmărește și asigură finalizarea actelor normative aprobate de Guvern, care au fost inițiate de minister;

- monitorizează și controlează elaborarea raportărilor periodice, prevăzute de reglementările în vigoare;

- coordonează întregul personal al ministerului, activitatea de elaborare a politicilor de personal și principiile directe pentru managementul de personal din cadrul compartimentelor.

Dinamica amănunțită a înlocuirilor secretarilor generali și secretarilor generali adjuncți, modificarea repetată a organigramelor ministerelor, politizarea numirilor, folosirea excesivă a excepției exercitării cu caracter temporar, propunerile de numire în funcții nesuținute de proceduri și criterii de selecție, precum și neaplicarea mobilității în cadrul categoriei înalților funcționari publici au generat haos structural la nivelul administrației publice centrale, unde instabilitatea pe funcții creează o „decompensare” funcțională a ministerelor și o pasivitate în actul decizional.

O altă funcție publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici este cea de inspector guvernamental, subcategorie a înalților funcționari publici care a fost, de-a lungul timpului, un fel de corp „de așteptare”, constituit din foști prefecți, subprefecți, secretari generali

sau secretari generali adjuncți, din cadrul căruia trebuiau selectați înalți funcționari publici care să ocupe, prin mobilitate, funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici vacante - ocupate sau vacante – exercitate temporar. Potrivit art. 12 din HG nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici cariera înalților funcționari publici, în realizarea prerogativelor de putere publică corespunzătoare funcției publice ocupate, inspectorii guvernamentali coordonează activități, proiecte sau programe complexe în legătură cu statutul României de stat membru al Uniunii Europene, precum și cu prioritățile strategice de dezvoltare a capacității administrative și instituționale. În îndeplinirea activităților desfășurate, inspectorii guvernamentali asigură continuitatea în dezvoltarea și implementarea unei viziuni strategice la nivel central, regional, teritorial sau local, prin coordonarea și, după caz, evaluarea implementării legislației naționale și comunitare relevante, prin identificarea și promovarea mecanismelor necesare respectării principiilor subsidiarității și descentralizării, a bunei gestiuni a fondurilor publice și a bunei guvernări.

III. Aspecte de neclaritate ale reglementărilor privind funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici și de aplicare defectuoasă ale acestora

Conform art. 16 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare pentru a ocupa o funcție publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici persoana trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) cele prevăzute la art. 54, adică: are cetățenia română și domiciliul în România; cunoaște limba română, scris și vorbit; are vârsta de minimum 18 ani împliniți; are capacitate deplină de exercițiu; are o stare de sănătate corespunzătoare funcției publice pentru care candidează, atestată pe bază de examen medical de specialitate; îndeplinește condițiile de studii prevăzute de lege pentru funcția publică; îndeplinește condițiile specifice pentru ocuparea funcției publice; nu a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, infracțiuni de corupție și de serviciu, infracțiuni care împiedică îndeplinirea justiției, infracțiuni de fals ori a unei infracțiuni săvârșite cu intenție care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice; nu a fost destituită dintr-o funcție publică sau nu i-a încetat contractul individual de muncă pentru motive disciplinare în ultimii 7 ani; nu a desfășurat activitate de politie politică, astfel cum este definită prin lege;

b) studii universitare de licență absolvite cu diplomă, respectiv studii superioare de lungă durată, absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă;

c) cel puțin 5 ani vechime în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției publice;

d) a absolvit programele de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici ori a exercitat un mandat complet de parlamentar;

e) a promovat concursul național pentru intrarea în categoria înalților funcționari publici.

(3) Pentru ocuparea funcțiilor publice prevăzute la art. 12 lit. a), b) și d) se pot stabili condiții specifice sau proceduri specifice, în condițiile legii.

Un alt aspect important pentru aplicarea corectă a legii este cel consfințit în art. 18 Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare și anume intrarea în categoria înalților funcționari publici, care se face prin concurs național. Concursul ce vizează intrarea în categoria înalților funcționari publici este organizat de către Agenția Națională a Funcționarilor publici, iar recrutarea propriu-zisă se face de către o comisie permanentă, independentă, formată din 7 membri, numiți prin decizie a primului-ministru. În urma desfășurării concursului, persoanele declarate admise pot fi numite în funcțiile publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici. Textul legal privind accesul în categoria înalților funcționari publici cuprinde sintagma „pot fi numite în funcțiile publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici”, ceea ce înseamnă că promovarea acestui concurs acordă numai calitatea de înalt funcționar public, doar vocația legală de a ocupa o funcție publică din categoria respectivă.

Potrivit art. 19 numirea, modificarea, suspendarea, încetarea raporturilor de serviciu se face de către Guvern, pentru funcțiile publice prevăzute la art. 12 lit. a), c) și e), de către primul-ministru, pentru funcțiile publice prevăzute la art. 12 lit. b), d) și f).

O modalitate prevăzută de lege pentru numirea în funcții corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici este modificarea raporturilor de serviciu prin mobilitate. Această modalitate de numire în funcție se dispune, potrivit art. 87 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, pentru eficientizarea activității autorităților și instituțiilor publice sau în interesul funcționarului public, pentru dezvoltarea carierei în funcția publică.

Guvernul României și celelalte entități sau persoane, care au competența legală de a dispune numirea într-o funcție publică din categoria înalților funcționari publici, au obligația, atunci când o înaltă funcție publică de prefect, subprefect, secretar general sau secretar general adjunct este vacantă, să identifice și să numească în aceste funcții, în primul rând, persoane care dețin calitatea de înalt funcționar public și, în condițiile în care, din motive obiective, acest lucru nu este posibil, să uzeze de excepția prevăzută de lege, care dă posibilitatea exercitării temporare a unei astfel de funcții. În acest sens, art. 92 alin. (1') din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede că: „*În mod excepțional, la propunerea justificată a conducătorului autorității sau instituției publice în al cărei stat de funcții există funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici vacantă sau temporar vacantă, exercitarea cu caracter temporar a acesteia poate fi realizată de funcționari publici sau, după caz, de funcționari publici cu statut special care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1), cu avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici. Această măsură se dispune prin act administrativ al persoanei care are competența legală de numire în funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, în condițiile în care, din motive obiective, funcția publică nu a putut fi ocupată prin mobilitate.*”

Din analiza conduitei administrative a Guvernului de la intrarea în vigoare a Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și până în prezent, reiese fără dubiu faptul că nu au fost respectate dispozițiile legale, întrucât, nu s-a aplicat cu precădere mobilitatea, nu a fost realizată o selecție a inspectorilor guvernamentali și altor înalți funcționari publici pentru numirea în funcții din categorie și nu au fost stabilite și comunicate motivele obiective pentru care nu s-a dispus mobilitatea și s-a folosit excepția exercitării cu caracter temporar. În acest sens, menționăm că în anul 2014, Agenția Națională a Funcționarilor Publici a acordat avize pentru exercitarea temporară a unui număr de 3.447 de funcții publice de conducere și

corespunzătoare categoriei de înalt funcționar public, ceea ce indică „răsturnarea” prevederilor legale prin substituția regulii prevăzute de lege, de numire a înalților funcționari publici prin mobilitate sau concurs, de către excepția exercitării cu caracter temporar.

Având în vedere condițiile impuse de art. 92 alin.(1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, considerăm că pentru numirea cu exercitare temporară a prefectilor și subprefectilor nu a existat o situație de excepție, care să justifice ocuparea funcției de către o persoană care nu deține calitatea de înalt funcționar public, o situație excepțională care să facă imposibilă aplicarea mobilității.

Pentru emiterea hotărârilor de Guvern de numire cu exercitare temporară în funcția de prefect sau subprefect Guvernul are obligația să aplice întocmai, integral și cu strictețe dispozițiile art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și, astfel, să respecte actul normativ cu forță juridică superioară, în temeiul căruia a emis hotărârea de Guvern, având în vedere principiul ierarhiei și forței juridice a actelor normative consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituția României¹.

Prin urmare, art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dispune că exercitarea cu caracter temporar a unei funcții publice din categoria înalților funcționari publici constituie o excepție, care poate fi folosită numai dacă, din motive obiective, nu poate fi aplicată mobilitatea unui înalt funcționar public.

Rațiunea legii este aceea de a aplica cu precădere, ca regulă, mobilitatea celor care dețin calitatea de înalți funcționari publici într-o funcție publică din categoria înalților funcționari publici și, numai dacă există o cauză de imposibilitate obiectivă în aplicarea mobilității, se activează cea de-a doua dispoziție legală, de excepție, a exercitării cu caracter temporar, dar condiționată de o justificare temeinică.

Practica administrativă la nivelul Guvernului, mai ales în privința exercitării cu caracter a funcției de prefect sau subprefect, include și utilizarea detașării ca modalitate de modificare a raporturilor de serviciu, astfel încât se poate observa o suprapunere a două instituții juridice, care au același efect – modificarea raporturilor de serviciu.

În privința detașărilor unor funcționari publici de conducere sau execuție în funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, menționăm că art. 89 alin. (2¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede că detașarea se poate dispune și pe o funcție publică din categoria înalților funcționari publici, în mod excepțional și numai cu aplicarea art. 92 alin. (1¹), adică numai în situația în care funcția publică nu poate fi ocupată, din motive obiective, prin mobilitate. Este evident faptul că aplicarea mobilității are întâietate în fața detașării, pentru care trebuie justificată atât situația excepțională, cât și imposibilitatea ocupării funcției cu un înalt funcționar public. [Art.89 alin. (2¹) - „*În mod excepțional, detașarea se poate dispune și pe o funcție publică din categoria înalților funcționari publici, cu aplicarea prevederilor art. 92 alin. (1¹),...*”]. Referitor la detașarea unor funcționari publici în funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, trebuie subliniat faptul că, în principiu, această modalitate

¹ art. 1 alin. (5) din Constituția României: „(5) În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

de modificare a raporturilor de serviciu, se dispune pentru o perioadă limitată, de 6 luni, dar , pentru că legiuitorul nu impune o limită temporală a detașării, se constată că detașarea poate fi dispusă *sine die*, deturnând astfel sensul rațional al normei juridice.

IV. Concluzii

Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și actele normative subsecvente, care reglementează domeniul funcției publice, prezintă numeroase lacune și inadvertențe, generate de frecvența foarte mare a modificărilor legislative, care nu au fost armonizate cu toate dispozițiile legale incidente și care nu au condus la o reconsiderare a normelor prevăzute de actele normative derivate , inferioare legii.

Un factor nociv atât pentru configurația actuală a legii, cât și pentru modul defectuos și nelegal în care aceasta este pusă în aplicare, este reprezentat de implicarea politicului în deformarea legislației și în numirea înalților funcționari publici în funcții publice din cadrul categoriei.

Din rațiuni care au de-a face mai mult cu interesele partinice și ale grupurilor de influență decât cu interesul administrativ sau comunitar, instituția juridică a exercitării cu caracter temporar, prevăzută ca excepție de lege, a fost utilizată excesiv și cu nerespectarea prevederilor legale, alături de instituția juridică a detașării.

Înalții funcționari publici, cum este cazul, de exemplu, al inspectorilor guvernamentali, au fost restricționați sistematic în posibilitatea de a-și materializa dreptul la mobilitate într-o funcție publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, drept izvorât din principiul de dezvoltare a carierei în funcția publică, preferându-se instaurarea și menținerea unei instabilități la nivelul prefecturilor și a ministerelor, prin numiri cu caracter temporar, rațiunea fiind aceea de a crea o dependență a funcționarului public, ce exercită o funcție dintr-o categorie superioară, față de persoanele sau grupările, care au propus sau dispus numirea și detașarea, dependență circumscrisă raporturilor juridice de vasalitate din epoca feudală.

În acest context, în care Guvernul nesocotește total dispozițiilor legale, în care numirile în funcțiile publice de prefect, subprefect, secretar general și secretar general adjunct se fac exclusiv la propunerea partidelor politice sau a altor entități, se impune restabilirea legalității, reformarea legislației care reglementează domeniul, astfel încât numirile în funcțiile publice din categoria înalților funcționari publici să se facă exclusiv prin mobilitate și concurs, pe baza unor proceduri și criterii clare, consfințite în acte normative opozabile *erga omnes*.

Bibliografie

1. I. Alexe, Înalții funcționari publici, Editura Universul Juridic, București, 2014;
2. O.M.Cilibiu, Justiția administrativă și contenciosul administrativ – fiscal, Editura Universul Juridic, București, 2010;
3. C.Clipa, Drept administrativ. Teoria funcției publice, Editura Hamangiu, București, 2013
4. C.C. Manda, Teoria administrației publice, Editura C.H. Beck, București, 2013;
5. V. Vedinaș, Statutul funcționarilor publici, Editura Universul Juridic, București, 2009.